

Gewoon doen

In het eerste verhaal in dit boek las je al dat het allemaal begon bij 't Polletje in Olst. Hier werden kinderen met een beperking tijdelijk opgevangen tijdens vakanties of in crisissituaties. In 1986 verhuisde 't Polletje naar de Ruusbroecstraat in Zwolle, omdat kinderen daar eigen, kleine slaapkamertjes kregen in plaats van de slaapzalen die er in Olst waren. Waar in Olst nog de toevoeging 'short-stay-home' aan de naam was toegevoegd, veranderde dat in Zwolle in 'kortverblijftehuis' (kvt).

Sommige kinderen die tijdelijk in het kvt verbleven, gingen in het weekend en tijdens de vakanties terug naar huis. Gevolg? Lege bedden. De kvt-medewerkers vonden dat zonde. Zou het mogelijk zijn dat er op die momenten andere kinderen kwamen logeren? Er waren vast gezinnen die ontlast zouden

worden als ze op zo'n manier even de zorg voor hun kind uit handen konden geven. Die ideeën kwamen ouders van kinderen met een beperking ter ore. Ze namen contact op en vroegen of hun kinderen niet eens een weekend konden komen logeren. Het idee: vrijdagmiddag werden ze gebracht en ze waren zondagavond vóór Studio Sport weer thuis. Dat was het eerste begin van de logeeropvang bij de JP.

Het bleek een win-win situatie voor kinderen, ouders én begeleiders! Dit initiatief verdiende een vervolg. Omdat de meeste kinderen uit Twente kwamen, was het logisch om daar op zoek te gaan naar een tweede plek voor logeeropvang. De keus valt op Hengelo en de dag na de gewonnen EK-finale in 1988 stappen Theo aan de Stegge en Ruud Klarenbeek – op dat moment respectievelijk hoofd en waarnemend hoofd op 't Polletje in Zwolle – in de auto op zoek naar een nieuwe locatie. Gewoon aan de gang om mogelijkheden en vraag met elkaar te verbinden. De eerste stop is een verpleeghuis. Zijn hier mogelijkheden

voor logeeropvang? De koffie is er goed, maar het gesprek verloopt stroef. Logeren kan misschien wel op de zolder die leeg staat, maar dan moet daar eerst over vergaderd worden ... Dat kost Theo en Ruud veel te veel tijd en energie, het verpleeghuis is dus geen geschikte plek.

Al rijdend door het lommerrijke Hengelo ontmoeten ze midden in een woonwijk een gezin dat aan het verhuizen is. Dit is de plek die ze zoeken! Ze knopen een praatje aan en al snel wordt duidelijk dat de woning gehuurd is van de plaatselijke woningcorporatie en oh ja, prima als jullie de vloerbedekking overnemen. Op dus naar de woningcorporatie. Die ziet direct iets in dit idee en binnen een paar uur is alles in kannen en kruiken. Het huis aan de Johan Buziaustraart in Hengelo is het eerste weekendhuis van de JP.

Al een week later rijden de twee met een geleende aanhanger naar een depot van de ASVZ om meubels op te halen, want veel geld is er niet. Weer een week later gaan ze samen

met de klusjesman en een paar cliënten van het kvf in Zwolle aan de slag in Hengelo om er een fijne plek van te maken. “Dat vind ik mooi, gewoon doen!” roept een toevallig langsfietsende ouder van één van de kinderen. Om alles zo simpel mogelijk te houden, wordt gevraagd of ouders willen bijdragen in de voeding en de huur, de JP regelt het personeel. Indertijd was het een stuk normaler dan nu dat vrouwen stopten met werken als ze kinderen kregen, omdat parttime werken nog niet vaak voorkwam. Als verschillende collega’s, veelal jonge moeders, de vraag krijgen of ze in de weekenden willen werken, is het personeel ook zo geregeld.

Dit stukje JP-geschiedenis is een mooi voorbeeld van de uitspraak die we vaak gebruiken: wat we vandaag nog niet in huis hebben, kan morgen heel gewoon zijn. Door de mogelijkheden die zich voordoen te verbinden aan de vraag van ouders ontstaan de logeer- en weekendhuizen. In plaats van te blijven denken, te blijven praten en te proberen alle risico’s uit te sluiten, kun je ook

gewoon gaan doen. Als je vertrouwen hebt én houdt in dat wat je doet, kom je daarmee een heel eind.